

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2019. ÁPRILIS

4.

BALAJTHY FERENC

Párja nincs

Ennek a kislánynak
Párja nincs, párja nincs.
Ha lesz néki párja,
Akkor is e lányka
Olyan szép, oly csodás,
Hogy kerek e világ
Párja nincs, nem vitás!

Tapsifüles
nyuszikának
nagyon sok a dolga,
piros tojást, hímes tojást
szerteszéjjel hordja.
Hordjad, hordjad,
kis nyuszikám,
kéket és tarkát is.
Nekem is van
egy kosaram,
belefér még száz is.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Locsolás

Egy tojás, két tojás,
gyűjtsd te is, Tóbiás!
Mi ez a nagy kapkodás,
viháncolás, tolongás?

Öt tojás, hat tojás,
csodás ez a jó szokás...
Kicsi vagyok, katonás,
de a lelkem óriás.

Tíz tojás, húsz tojás,
mulatozás, tombolás,
hálálkodás, megnyugvás,
töltött tojás, hajmosás.

Örülünk együtt
a tavasznak
és Jézus legyőzhetetlen
szeretetének.
Áldott, boldog
Húsvétot kívánunk!

DEVECSERY
LÁSZLÓ

Húsvét- hétfő

Húsvéthétfő
vízöntő:
vidám ez, nem
kesergő.

Jönnek fiúk
csapatban,
vidám verssel
hajnalban.

Fakadó rügy,
szellő hozta,
madár szállt
az ablakunkra.

Nagy vidáman azt dalolta,
itt nyílik a legszebb rózsza.
Jószagú a rózsavizem,
eljöttem,
hogyan megöntözzem.
Nesze, nesze, rózsaszál,
soha el ne hervadjál.

KISS LEHEL

Húsvéti szél

Ott fúj!
Ott száll!
Ott szalad!

Szirmot röptet, madarat.
Égre kelve, port kavarva
énekel, és jobbra-balra
csapong, fúj, száll.

Ott szalad!

Bizseregget fát, falat.
Mindjárt itt is áthalad!
Deres szívem
napsugárral telefújja,
s dalra gyúlva szállni kezdek
vele újra.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Ikercsillagok

Leszek a barátod reggel,
Léphetünk közelebb eggyel.

Leszek a barátod tízkor,
Ha rám pici titkokat bízol.

Leszek a barátod délben,
Ha nem engedsz el erős szélben.

Leszek a barátod este,
Két ikercsillagot lesve.

LÁSZLÓ NOÉMI

Bújócska

Volt egy barátom.
Tegnap.
Elbújtam, reméltem:
megkap.

Hiába keresett.
Jól összekaptunk.
Egy abroszt lehúztunk.
Kicsit kikaptunk.

Álltunk a sarokban.
Kettőben, ketten.
Valamit, azt hiszem,
elheveskedtem.

Jobb lesz,
ha jó leszek, látom.
Bújócskázunk,
barátom!

EGYED EMESE

Gondolatok

Első nap óvodába kéne menni.
A második nap is, és csak a harmadik
napon menni az iskolába.
Járni egy jó óvodaiskolába.
Vagy iskolai kedves óvodába.

Játszóterem van-e az iskolában?
Üdvaron szaladgáló órát tartanak?
Kapu, udvar, köröskörül falak.

A mozdonyra gondolni – szeretek.
A rolleremre. Az óvodakertre.
Iskolaszünet, kiflitej-dolog.
A hazamenésre is gondolk.

CSEH KATALIN

Kaktusz- bánat

Szomorú a kaktusz,
nincs neki barátja,
sír már napok óta,
valaki megszánja?

– Nem vagyok én szúrós,
ez csupán a látszat,
nézz be a szívembe,
ott vajon mit láthatsz?

Vágyat és sóvárgást,
sok-sok virágálmot.
Légy hát a barátom,
hidd el, meg nem bánod.

– Rendben – mondja halkan
kedves rózsaszálunk –,
te is tüskés, én is tüskés,
egy cipőben járunk.

A kiolvasott meséskönyv

2. Boldizsár meséje

Boldizsár kiolvasta a mesét, a könyv teljesen üres maradt. A szép, színes képek is eltűntek belőle, csak a lapokon érződött még a tűz melege.

A kisfiú tanácstalanul üldögélt a széken.

- Anya, szerinted milyen mesét írhatnék a régi helyébe? – kérdezte.
- Ebben nem segíthetek. Magadnak kell kitalálnod – válaszolta Anya.

Boldi körülnézett. Az ablakpárkányra pillantva megakadt a szeme egy kaktuszon.

- Kitaláltam már. Kaktusz Petiről írok.

- Kíváncsian várom – mondta Anya.

Boldizsár elővette ceruzáját, jól meghegyezte, és hozzákezdett a meséhez:

Kaktusz Peti egy melegházban lakott, ám ott nagyon unatkozott, s ahogy tehetette, kijött a városba. Élvezettel róttá az utcákat, bámészkodott. Barátokra vágyott, de valahogy mindig rosszul sült el a közeledése.

Egyszer, amikor a labdázó lányokat, fiúkat nézte, elszállt a feje fölött egy piros pöttyös labda. Kaktusz Peti boldogan ugrott utána, és visszavitte gazdájának, egy szőke kislánynak. Ám a kislány, ahelyett, hogy megköszönte volna kedvességét, sírásban tört ki:

- Tönkretetted az új labdám. Nézd, már le is ereszkedett – visította magából kikelve.

- Csak segíteni akartam – bizonygatta Kaktusz Peti, de a gyerekek nekiestek:

– Segíteni? A szűrös tűskéiddel? Hiszi a piszi – háborogtak, és elkergették.

Kaktusz Peti szomorúan bandukolt tovább. Egy kerékpározó fiúcskával találkozott.

– Jó a bringád – szólította meg a fiút.

– Kölcsönadom egy körre, ha szeretnéd – mondta a kerékpár gazdája.

Kaktusz Petinek nem kellett kétszer mondanivaló. Élvezettel taposta a pedált. Boldog volt, hogy végre egy barátja talált.

– Te is benevezhetnél velem a holnapi kerékpárversenyre. Ma délután felváltva edzhetnénk. Mit szólsz hozzá? – ajánlotta a fiú.

Kaktusz Peti alig hitt a fülének.

– Szívesen! – mondta, s a tűskéi is kipirultak az örömtől. – De ha már együtt versenyzünk, ismerkedjünk meg: Peti a nevem – nyújtotta kezét a fiú felé.

– Pityu vagyok – mutatkozott be a fiú is, és jól megszorította Peti kezét.

Roszsabbat nem is tehetett volna.

– Auuuu! – kiáltott fel fájdalmában. Felugrott a bringára, és köszönés nélkül elszelelt.

Kaktusz Peti lelombozódva ballagott haza.

A melegház közelében göndör hajú fiúcska szomorkodott egy padon. Kaktusz Peti odalépett hozzá.

– Mi bánt? Segíthetek? – kérdezte.

– Elutaztak a barátaim, nincs kivel játszani – kesergett a fiú.

– Ne búslakodj – vigasztalta Peti. – Nekem sincs – s megsimogatta a fiú buksiját.

– Jaj, ne karmolj! Nagyon fáááj! – ugrott fel a fiú a padról.

Kaktusz Peti elpityeredett.

– Mutasd a tenyered! – szólt a fiúcska.

Kaktusz Peti kitárta a tenyerét.

– Ó, neked tűskéid vannak?! – csodálkozott a fiú. – És ezzel akarsz simogatni, kezét fogni, segíteni? Ne csodálkozz, ha mindenki faképnél hagy. De van egy ötletem. Apa akupunktőr, és segédet keres. Biztosan szívesen alkalmazna.

– Mi az, hogy akupunktőr? – kérdezte Peti.

– Olyan orvos, aki szúrásokkal gyógyítja a beteget.

Így történt, hogy Kaktusz Peti nemcsak barátságot kötött, hanem állásba is esett. Nagy hírnévre tett szert, sok emberen segített, akik azért mentek hozzá, hogy gyógyító tűskéivel megszurkálja őket.

(Májusban folytatjuk a mesét.)

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

BORSODI
L. LÁSZLÓ

REGINA

Mami messze ment

Mami, a pótmamám egy reggel azt mondta: nem tud többet jönni hozzánk, hogy vigyázzon rám és a Tesómra. Azért nem, mert az igazi unokájához kell mennie Messze Városba, oda, ahol ő lakik, és rá kell vigyáznia. Nagyon sajnálja, mondta, de ott most rá szükség van.

– Nagyon sajnáljuk, de megértjük – szomrodott el Apa.

– Nagyon fogsz hiányozni – bánatoskodott Anya is, a Tesóm is.

– Maminak most dolga van, igazi mama lesz egy kicsit Messze Városban, de aztán visszajön hozzám pótmamának – magyaráztam Apának is, Anyának is, a Tesómnak is, de Apa csak a fejét rázta, és nem szólt.

– Mi lesz velünk? – kérdezte homályos szemmel Anya, de erre senki nem tudott felelni.

Valameddig még Mami vigyázott rám: bicikliztünk, hintáztunk, ha esett az eső mesét olvasott nekem, a hátára is felvett, hogy lovgoljunk, és ha már elfáradt lónak lenni, rajzfilmet néztünk, rajzoltunk, vagy kitalálósoztunk, és legtöbbször én nyertem.

Aztán egyik délben Anya és Apa virággal és tortával jött haza, hogy megköszönjék Ma-

minak, hogy vigyázott rám és a Tesómra. Másik héten ugyanis már indult Messze Városba igazi mamának. A virág és a torta mellett volt még két meglepetés: a Tesóm levelet írt, én pedig rajzoltam neki, hogy ne felejtse el, és jönjön vissza mielőbb, mert vele akarok oviba menni, játszani, titkokat mondani és hozzá bújni.

Mami meg is ígérte, hogy siet haza, de azóta is hiába várom. Más jön értem délben az oviba, hogy vigyázzon rám, amíg Anya és Apa hazajön a munkából, és ettől én egy kicsit szomorú vagyok, hogy nekem nincs Mamim. Néha sírok is.

Mostanában nem

Mostanában nem szeretek oviba járni. Mami elment Messze Városba. Korán kell kelni, sokat kell körben állást játszani, amikor kimegyünk az udvarra, senki nem játszik velem: egyedül csúszdázom, egyedül hintázom, na jó, néha Petra még lipinkázik velem, de keveset.

Óvodába járni még azért sem szeretek, mert Anna csúfolkodik velem. „Göndör hajú! Kunkori hajú!” – kiabálja már messziről. Otthon elmeséltem Anyának és Apának az egészet, és sírni kezdtem. Ők megvigasztaltak, hogy nekem van a legszebb és legtündéribb hajam az egész világon. Ettől kicsit megnyugodtam, már nem is sírtam, de oviba még mindig nem szívesen járok, és csak azért megyek, mert vár engem Óvó Néni, s hátha egy kicsit a pajtások is.

Kacatos mese

Emma már tudja, hogy az óvoda nemcsak jó dolgokból áll. Persze a mackósétáltatás, a reggeli közbeni bokarugdosás és a homokdobálás olyanok, amiért érdemes óvodába menni, de van néhány borzasztó dolog is. Az egyik a szósz. Mindegy, hogy mit tesznek bele, mindben benne van az a rettenet, aminek a neve szósz. Sz. Ó. Sz. – pillant segélykérően körül Emma, de a dadanénik nem veszik észre szorult helyzetét... A másik a délutáni alvás, ami már önmagában is veszélyes tevékenység, mert mi van, ha valaki elalszik mint Emma, és mint Botika fog felébredni, vagy netán mint Kontyosanna néni... Na de a rendrakás, ami megelőzi, az még nehezebb. Pontosan azért, mert nem lehet tudni, mi fán terem. Mármint a rend. Emma még életében nem látott rendet, azt se tudja hát, hogy kell megfogni és rakni, tenni... Olyankor zavartan úgy tesz, mintha tudná, mi a dolga, fogja a macit, és felteszi a polcra, a kockát a dobozba, a vajaskenyér héját a szőnyeg alá szépen. De közben zavartan sandít felfelé, vajon mikor lepleződik le.

Most is, ahogy a többiek a rendet rakták, Emma leült a megvetett ágy szélére, és a sarokba bámult. Hirtelen megmoz-

dult valami. Odalopózott, és látta, hogy néhány papírgalacsin gurul feléje.

– Na de ilyen! – álmélkodott. – Hiszen ennek lába van!

Felemelte az egyik papírgolyót, és döbbenten látta, hogy egy apró valami lóg le róla, vagy inkább valaki. Keze, lába, szeme, szája is volt neki. Emma a tenyerére helyezte, úgy vizsgálta a pici lényt. Közben meg azt vette észre, hogy még három-négy ilyen kis parány mászik fel rá viccesen hadonászva. Emma elnevette magát, amire a tenyerében tartott apróság hanyatt esett.

– Hogy mered bántani a zakota* törzs fejét, a nagy K. Oszkárt! – kiáltott cérnavékony hangon az egyik picike.

– A minek a fejét, milyen uszkárt? – értetlenkedett Emma.

.....

*zakota: rendetlenség, lim-lom; dakota: indián törzs

– A zakota indiánok törzsfőnöke vagyok, az óriások földjéről szerzünk kincseket, de most elfogtál. Tégy hát velem, amit jónak látsz, nem fogok életemért könyörögni, csak a népemet ne bántsod – mondta tenyerén a kis ember.

Emma nem tudta eldönteni, mit tegyen. Végül óvatosan az ágy szélére helyezte.

– Mit mondtál, mi vagy te?

– Tudod mit, ha már eldöntötted, hogy nem bántasz, inkább megmutatom – mondta a törzsfőnök.

Apró, tollakkal ékesített fejdíszéből kitépett egy tollat, megbirizgálta Emma orrát, amire a kislány egy hatalmasat tüszentett.

Ahogy kinyitotta a szemét, első pillantása a zakota főnökre esett: mellette állt, épp olyan magas volt, mint ő.

– Üdvözöllek Lomdonban, a zakoták vendége vagy – köszöntötte a kislányt.

Emma csak ámult-bámult. Egyrészt azon, hogy ugyanakkora volt most, mint a zakoták, másrészt meg a városon magán. Kartondobozok, lyukas fazekak, egy kopott pettyes vödör, repedt akvárium, törött ládák, és mindez egymás hegyén-hátán. Eből állt a város. Minden lyukból, ablakból, repedésből vidáman integettek öreg és fiatal zakoták. A tér előtt egy jobb napokat is megért plüssmackó ült. Karján, lábán kényelmesen helyezkedtek el zakota párok, a zakota gyerekek pedig a masniján hintáztak.

– Látom, tetszik neked a Zúrza-vár. Nézd, az ott Lim-Loma, a varázslóasszony összkomfortos kályhacső-lakása, mellette Csorba bá lakik, fölöttük, abban a lyukas vödörben vegyesbolt működik. Ott vásárolni lehet pl. mákot prézlivel vegyítve, mustárt banánszósszal, bálnazsíros deszkát és kissé rozsdás fából-vaskarikát. Mi mindenhol meglátjuk a kincset, és veszni nem hagyjuk.

Emma meglepetten nézett körül. A furcsa házak mellett még furcsább fák álltak, ágaikról csíkos, pöttyös zoknik lógtak, meg mindenféle lábbeli, de egyiknek se volt párja.

– Ez a cifrafa. Ezekről öltözünk. Minél össze-nem-illőbb valakinek az öltözete, annál inkább csodálják a városban.

Emma csak bámult, a zakoták főnöke folytatta:

– Tudod, kislány, az óriások földjén sok csodálatos kincs hever, ami nektek már nem kell. Számotokra kacat, de nekünk érték. Vidám nép vagyunk, mindenben meglátjuk a szépet, még ha ezt ti, óriások nem is értitek.

Emma bólintott, és kutatni kezdett a zsebében, hátha talál valami ajándékot ennek a furcsa népnek. Egy olvadt karamellát kotort ki végül. A törzsfőnök arca felderült.

– Köszönjük, te kislány, Kotyvasszony, a főszakácsnőnk ebből olyan borsos karamella tokányt rittyent, hogy egy hétig esszük az oldalát. De ha már itt tartunk, nem vagy éhes? Elkészült a májastészta.

Emma próbált nyájas maradni, és meggyőzni a zakotát, hogy ő nem éhes, a májra meg „algériás”, ám késő volt, már hozták is a májastésztát nagy fedővel letakarva. Akkor a főszakácsnő felemelte a fedőt, és Emma rémülten látta, ahogy kunkorodik a gőz, jaj, most mindjárt eléri az orrát, ez, ez:

– Há-há-hááápciii! – tüszentett Emma óriásit, és megdörzsölte a szemét.

A kiságyban volt újra, a csoporttársai még aludtak. Az óvoda konyhája felől almaszószt ilata áradt. Emma megborzongott, majd csendesen sóhajtott:

– Itt legalább mustárt nem tesznek bele...

A vers azt írja le, milyen volt az óvoda régen.
A rajzon fékevesztett tombolás folyik.
Mesélj, milyen a te óvodáséleted?

BERTÓTI JOHANNA

Óvoda régen

A széken hátra tett kézzel kell ülni,
ha nem akarok a sarokba kerülni.
Nem szabad rohangálni,
ha nem akarok a sarokban állni...
Nem szabad az asztalra felülni,
ha nem akarok a sarokba kerülni.
Nem szabad ordibálni,
ha nem akarok a sarokban állni...
Nem szabad bármikor enni,
az uzsonnából csipegetni,
viszont mikor szabad, akkor muszáj,
ja, és tilos, hogy közben dumálj.
Ha kell, ha nem kell, aludni kell,
az óvó néni nagyon figyel.
Nem szabad bármikor kimenni,
kint tilos a sárban hemperegni.
És még annyi dolgot nem szabad...
Az is baj, ha a könyv lapja elszakad.
Annyi dolog van még, amit nem lehet...
Mondtam már, hogy bármikor
az ember itt nem ehet!?
A sarokban semmi izgalmas nincs,
csak a falikárpit...
Még szerencse, hogy gondolni
azért lehet közben bármit!

Betűk

ö, ø

Répa, retek, mogyoró!
Kimondani volna jó!
Írni se rossz: horog, szár,
egyenesen visszajár,
a tetején fül csücsül.
Versemtől tán felüdül.

**A szeptember óta
közölt két verses
ábécé újabb betűi
májusban
mutakoznak be.**

TÓTH ÁGNES
Ábécé

Ö, ö

Öt ördög jött,
kötőt kötött,
öt lőtt ökröt
gőzön főzött.

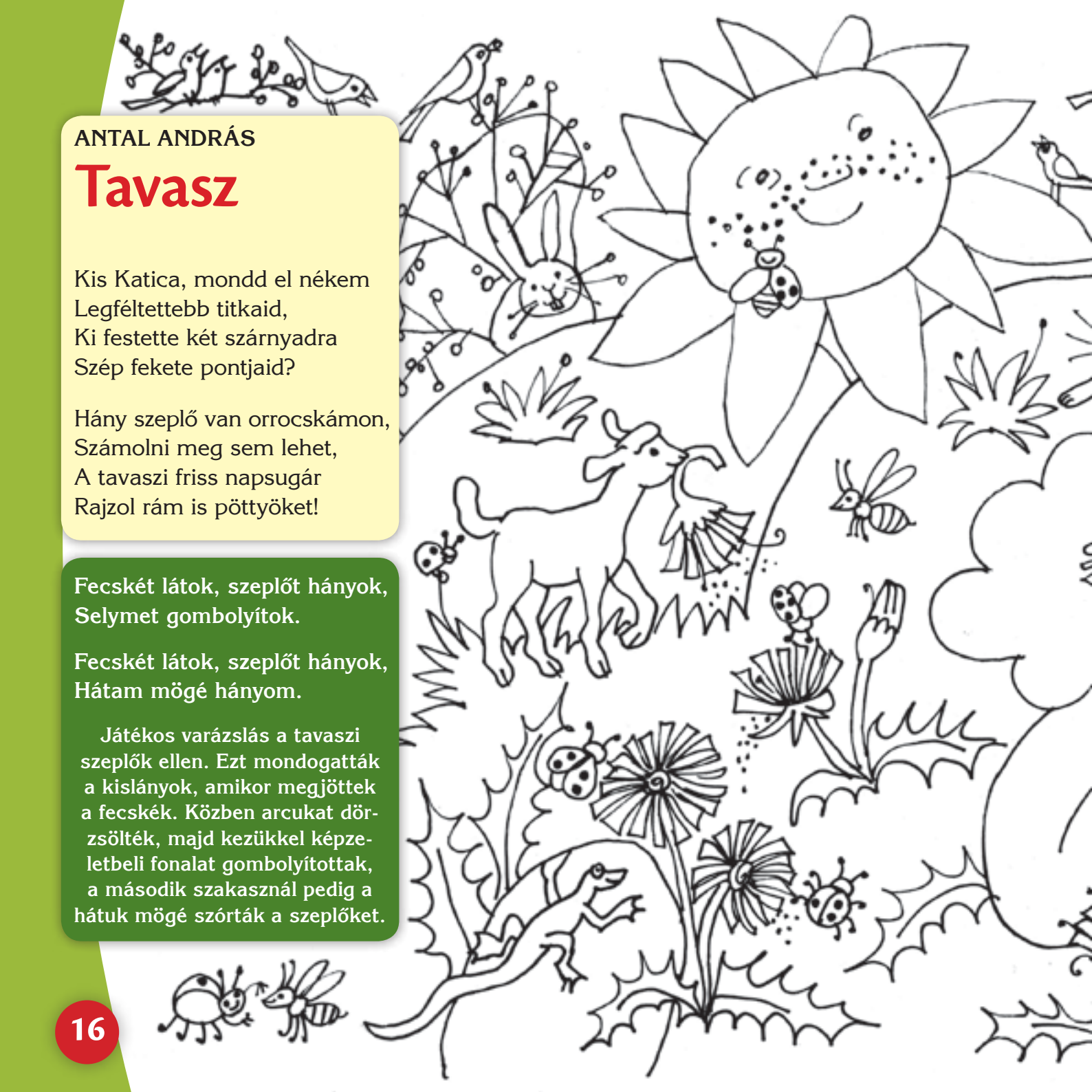
Körmöt pörkölt,
böndőt töltött,
dózsolt, vörös
fröccsöt hörpölt.

P

Póni lovunk pici paci,
patkó sincs a lábán.
Poroszkál, mert jól tudja, hogy
Panna ül a hátán.
Pénteken, ha nyergén viszi
peckes kis Palikát,
porzik az út, úgy hagyja
az összes paripát.

R

Ravasz róka megremeg,
rőzse mögött didereg.
Rég nem evett, nem lopott,
rőt bundája megkopott.
Ráharapna most egy tyúkra,
reménykedve néz az útra.
Rohan, ugrik, roppant fürge,
szárnyas helyett csak egy ürge
roppan, nyekken, lesz már ebéd,
vén rókának ez is elég.

ANTAL ANDRÁS

Tavaszi

Kis Katica, mondd el nékem
Legféltettebb titkaid,
Ki festette két szárnyadra
Szép fekete pontjaid?

Hány szeplő van orrocskámon,
Számolni meg sem lehet,
A tavaszi friss napsugár
Rajzol rám is pöttyöket!

Fecskét látok, szeplőt hányok,
Selymet gombolyítok.

Fecskét látok, szeplőt hányok,
Hátam mögé hányom.

Játékos varázslás a tavaszi
szeplők ellen. Ezt mondogatták
a kislányok, amikor megjöttek
a fecskék. Közben arcukat dör-
zsölték, majd kezükkel képze-
letbeli fonalat gombolyítottak,
a második szakasznál pedig a
hátuk mögé szórták a szeplőket.

Fesd színesre
a tavaszi rétet.

Hány katibogarat
találsz a rajzon?

Némelyik katica
elvesztette
fél szárnyáról
a pöttyöket.
Rajzold meg te!

Még milyen állato-
kat ismersz fel?

Folytasd a verset:
Katalinka,
szállj el, jönnek
a törökök...

BAK SÁRA
rajza

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Dorottya megfázik

Dorottya és Barnabás újabb kerti kalandozásból szaladt be uzsonnázni. Fogócskáztak, figyelték a kerítésen pihenő madarakat, s kiskertész nagypapának is segítettek a veteményesben. Estére Dorottya-nak alamuszi láza támadt, rázni kezdte a hideg, be is rekedt. Barnabás puha takarót hozott hűgának, aki láztól csillogó tekintettel nézett rá. Most már mindketten belátták: nem kellett volna Dorottyanak átázott cipőcskével kószálni egész nap a kertben...

Kiskertész nagypapának most is remek mentőötlete támadt:

– Készítsünk teát! – s már szedte is elő a szükséges dolgokat. Egy kis fazékban vizet forralt, majd többféle, gondosan válogatott, kertből szedett csodafüvet szórt bele. Kis ideig ázni hagyta, aztán óvatosan leszűrte a gyógyító italt.

Jelöld zölddel azokat a dolgokat, amelyek a tea elkészítéséhez szükségesek, és pirossal azokat, amelyek nem.

Másnap Dorottya virgoncan ébredt.

– Mit tettél a csodaitalba? Megtanítasz minket is csodaitalt készíteni? – nyaggatták a gyerekek nagypapát.

– Elárulok néhány dolgot – suttogta Nagypapa, mintha hétpecsétes titkot fedne fel. Ettől a gyerekek még izgatottabban figyeltek: – A tea csodás ital, de nem csodaital! A teafüvek gyógyító növények, csodálatosak, de nem képesek csodát tenni! – közben elővette a teafüves dobozt. – Ez itt a kamilla, a gyulladás csökkentésére jó. Nemcsak teának. A begyulladt sebet is lehet borogatni vele. Könnyen megismeritek az illatáról és a margarétához hasonló, de kisebb virágáról. A bodza izzasztó hatású, a lázas embert gyógyítja.

– Én szeretem a bodzaszörpöt! – vágott közbe Dorottya.

– A mentalevél hűsítő hatású. A teába ebből is tettem, hogy jó ízt adjon, s a torokfájást, rekedtséget is megszüntesse.

– Akárcsak a mentás cukorka! – vágta rá Barnabás okosan.

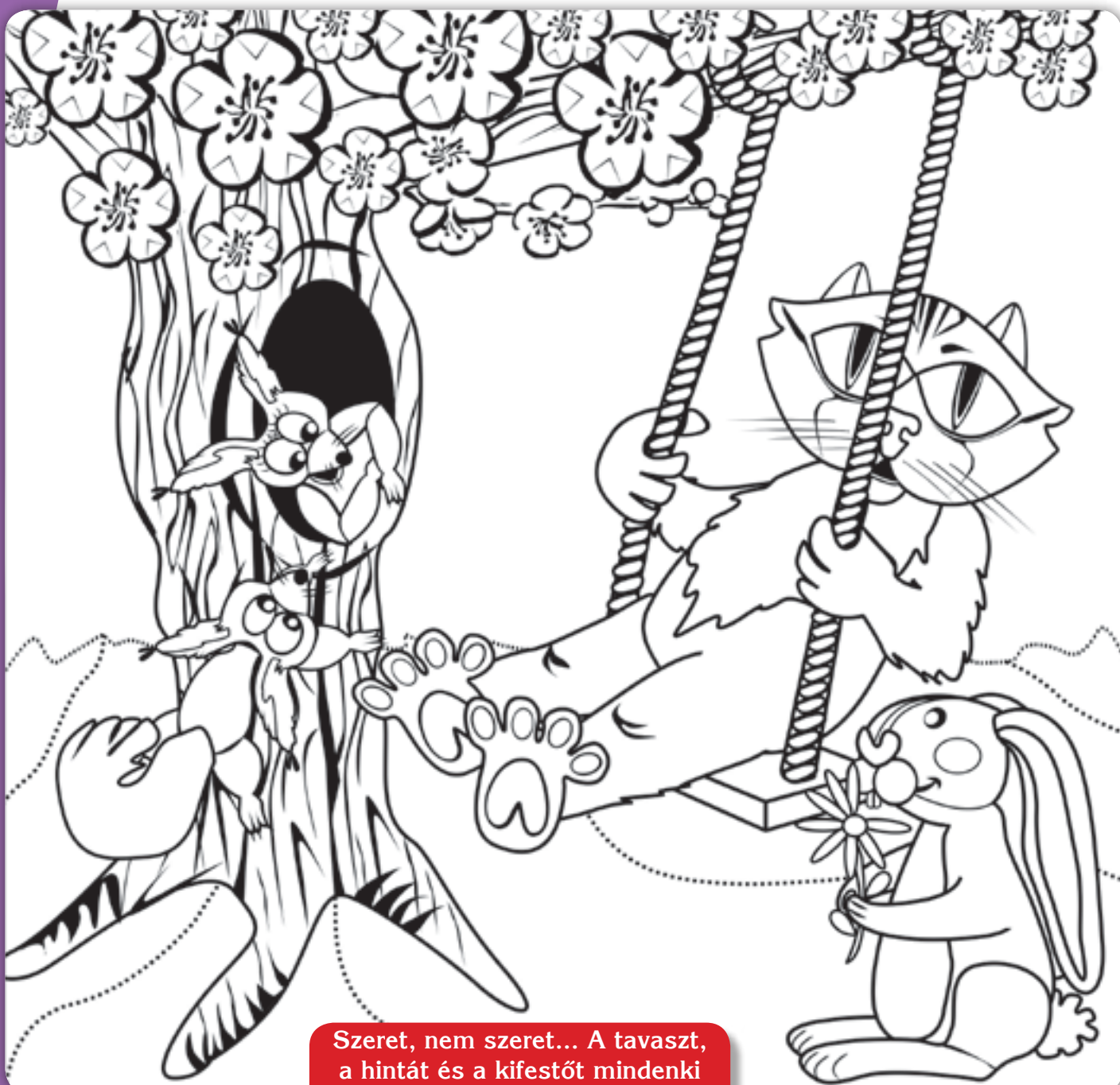
– Ezeket a növényeket nyáron gyűjtjük – folytatta nagypapa. – A csipkebogyót viszont késő ősszel. Nagyon sok benne a C vitamin. Sosem tesszük forró vízbe, mert akkor a vitamin elillan. Tehát ti is el tudjátok készíteni a csipkebogyó teát, hiszen nem kell sem tűzzel, sem forró vízzel bajlódnotok. Néhány szemet most beteszünk egy bögrébe, s vizet öntünk rá, hogy jól kiázzon. Délután leszűrjük, mézet teszünk hozzá, és megisszuk az uzsonna mellé, hogy erősek legyünk! Kezdetnek elég, ha ennyit tudtok a gyógynövényekről, és a belőlük készült csodaitalról, a teáról.

Kösd össze a gyógynövényt a megfelelő bögrével! Figyelj arra, melyik bögrében van gőzölgő, forró víz, és melyikben hideg.

Dorottya és Barnabás nagypapa titkát tudva minden nap ivott egy bögre teát, s április végétől már csak azt lesték, mikor kezd nyílni a bodza, hogy szörpnek és teának begyűjthessék.

Lesd meg te is!

Szeret, nem szeret... A tavaszt,
a hintát és a kifestőt mindenki
szereti. Rajta hát, színezzetek!

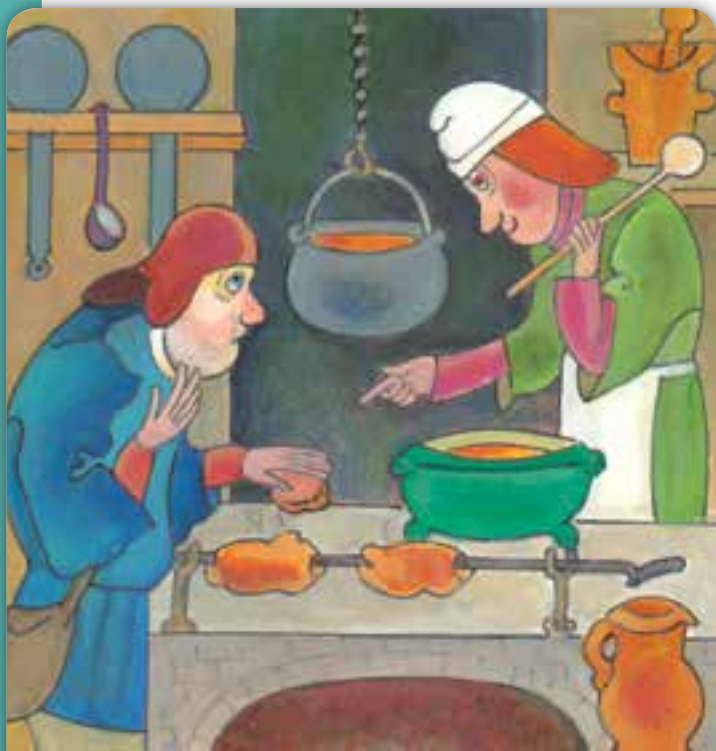

Ravasz Péter meg a szakács

Népmese

Kiment egyszer Ravasz Péter a vásárba. Tenger sok embert látott. Egyesek árusítottak, mások vásároltak, mások meg ettek-ittak a lacikonyhákban.

Ravasz Péter megállt egy konyha előtt, és bekukucskált a nyitott ajtón. Odabent a szakács ruhaujját felgyűrve rakosgatta a finomságokat a fazekakba – az egyik fogás ízesebb volt, mint a másik.

Ravasz Péter éhes volt, de üres volt a zsebe. Mitévő legyen? Tarisznyájában kis darab száraz kenyeret hozott magával. Elővette ezt a kenyérdarabkát, és kinyújtotta a kezét ahhoz a fazékhoz, amelyből a legjobb illat áradt. Ott tartotta a fazékból szálló pára fölött a kis darab kenyeret, amíg a gőz át nem járta, és meg nem puhította. Azután jó étvággyal megette, és már indult is tovább. A szakács, aki némán figyelte, most útját állta.

- Hé, fickó! Hová mégy fizetés nélkül?
- Miért fizessek?
- Az ételért.
- Mit képzelsz? Hát nem láttad, hogy csak a fazekadból áradó jó illat járta át a kenyereimet?
- Jó szag, jó szag, de az is pénzbe kerül! Én azért, hogy a fazék gőzölögjön, és te a jó illatot

élvezd, vizet hoztam, tüzet raktam, mindenféle jót a fazékba aprítottam, és ügyeltem az ételre! – pattogott a szakács.

– Értelek, barátom – felelt Ravasz Péter –, de mit tegyek, ha nincs egy árva garasom sem?

– Ha nincs pénzed, akkor tíz botot kapsz. Így mindig emlékezel majd arra, hogy más ételének a szagával ízesítetted a kenyeredet – heveskedett a szakács.

A veszekedés hallatára a konyha elé nagy tömeg gyűlt össze.

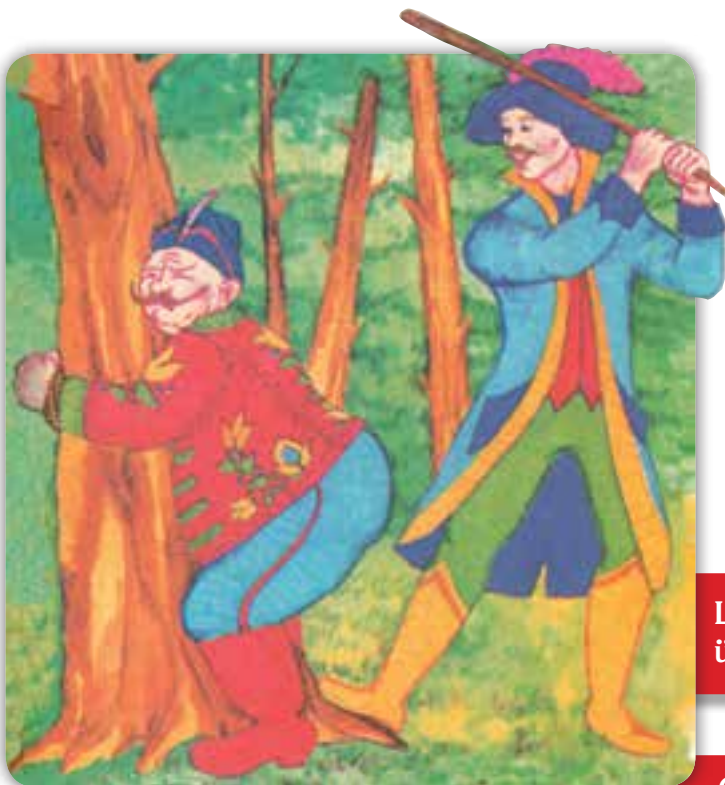
– Hát akkor hozd a botodat, és üssél! – mondta Ravasz Péter, és kiállt a napra. – De jól

vigyázz, hogy hozzám ne érj, mint ahogy én sem értem az ételedhez. Ha hibázol, megtanítlak móresre.

– De hát kire üssék? – kérdezte a szakács elképedve.

– Üssél tízszer az árnyékomra!

Az emberek körös-körül nevetésben törtek ki, a szakács pedig megszágyenülten somfordált vissza a konyhába.

Ugyanennek a mesének egy másik változatában Mátyás király segít a szegény diáknak, hogy fizessen az étel finom illatáért. Hogyan?

Ludas Matyi bizony nem az árnyékát ütötte DöbröGINEK. Vajon igaza volt?

Olvassátok el a két mesét:
www.napsugar.ro/szivarvany/mesemelleklet

Április inasai

Nevéhez illő, napsugaras tavaszi kézimunkát küldött **Szabó Enikő** óvónő Napsugár csoportja a marosvásárhelyi 6-os Napköziből.

Finoman kidolgozott csibe-kollázssal kívántak szerkesztőségünknek áldott Húsvétot **dési olvasóink és a tanító nénik: Gáspár Ilona, Réti Ágnes, Pávai Erika, Czirmay Júlia.**

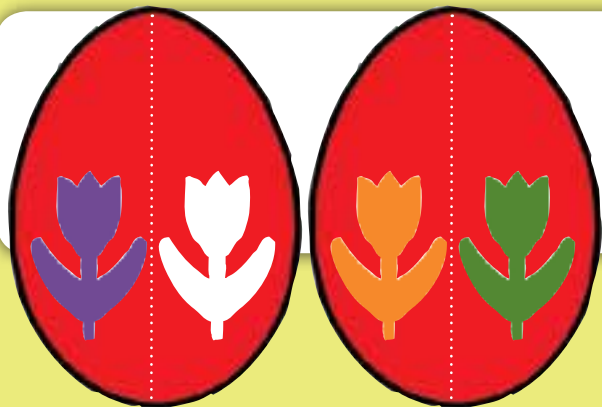
Kecsesen cikázó fecskék hozzák a tavaszt, a Húsvétot a **kolozsvári Vidám Vonatocska Óvodába, Jankó Ágnes és Osváth-Boros Jolán** óvó nénik csoportjába.

Virágdíszes tojás, nyuszi üdvözlét, tojástartó kosárka – biztosan mindenki talál kedvére való húsvéti jelképet **Könyves Tímea és Demeter-Földesi Éva** óvónők örvéndi csoportjának alkotásai között.

A csücsülő csibe testét kivágták, bóbítáját sodorták, szárnyát, lábacskaát kezükkel pecsételték **Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia** óvodásai a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában.

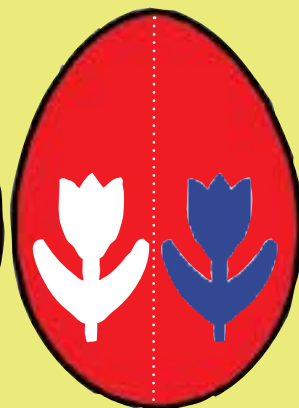
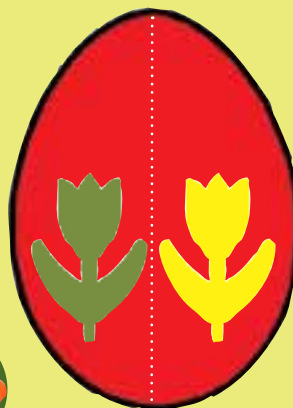

Bidres-bodros bárány

Szigeti Éva tanító néni zabolai kisdíákjai nagy türelemmel szabták, fűzték, ragasztották a húsvéti kollázst. Érdekessége, hogy a virágos mező és a tojás térhatású. Készítsd el te is! A leírást a 26. oldalon találod.

Az alap egy félbevágott A4-es zöld kartonlap. A gyep fűszálait vág-
dosd be, pödörítsd fel, az alját ragaszd az alap aljához, végül fűzd bele
a kettéhajtott barna keresztpántot, és díszítsd virágokkal, pillangók-
kal. Vágd ki, ragaszd a fűszálak mögé a bárányt. A tojásokat hajtsd
kettőbe, és a felezővonal mentén illeszd össze, úgy ragaszd az alapra.

A kelementelki óvodások **Kerekes Melinda** és **Menyhárt Katalin** óvó nénik segítségével szivacs-gumiból vágta ki, majd dugódarabokat közbeiktatva fűzték össze a bodor báránkákat.

Kováts Éva tanító néni
kisdiákjai a szatmárnémeti
M. Eliade Iskolában filcből
varrtak piros tojást,
kartonból szabtak, ragasz-
tottak nyuszt és csibés
üdvözlőket.

Ugyanaz a forma, de
mindenik papírnyuszi és
hímes tojás más színek-
ben pompázik **Bunău Irén**
árpádi tanító néni
osztályában.

Felméri Gergő,
Györgyi Dalma tanító néni
makfalvi kisdiákja

Csedő Magdolna csíkszentgyörgyi kis-
diákjainak karton-tojásait fehér
papírból mintalyukasztóval kivágott rajzocská
díszíti. Egyik oldalon a minta, a másikon a negatívja.

Szárnybontó

Sok állat van szerte a világon,
és én mindeniket imádom.
Van kutya, macska,
ló és halacska...
Tudnék még sorolni,
de akkor nem tudok leállni.

Vita Viktória, Disznajó

A kutyuska kicsike,
a kutyuska cukika,
vicces a bundája,
bolondos a gazdája.
Zsigó Dóra,
Sárvásár

Élt egyszer egy tehén. Mindennél jobban szerette a fűnyalábot. A szomszédban lakott Tappancs, a kutya. Szeretett tréfát űzni mindenből.

Épp április elsejére ébredtek. Tappancs arra gondolt, hogy megvicceli a szomszédot. Egy fűnyalábra csomózott egy kötelet. A tehén meg akarta enni a fűnyalábot, de az megmozdult, mert Tappancs meghúzta a kötelet. A tehén észrevette, hogy a kutya miben sántikál, és mérges lett rá.

Azóta a tehén a kutyát pimasznak tartja.

Kiss Janka Anna, Zilah

Demeter Eszter,
Nagykároly

Hol volt, hol nem volt, volt egy tó, abban élt egy kis halacska. Nem volt barátja.

Egy szép napon arra jött Panna. Neki sem voltak barátai. A kezében akváriumot tartott. Belemerítette a vízbe. A halacska beleúszott. Panna hazavitte, naponta etette, és kicserélte a vizét. Buggynak nevezte el. Így lett barátja mindkettőjüknek. Itt a vége, fuss el véle!

Domokos Zsófia, Bihardiószeg

Puskás Anna,
Marosvásárhely

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lovacska. Talált egy üveg bodzadzsemet. Belekóstolt, s azt vette észre, hogy óriás lett a fű. Rájött, hogy összement, ezért tűnt olyan nagynak a fű, mintha dzsungelbe került volna. Elindult segítséget kérni. Összefutott egy katicával és egy pillangóval.

Elmesélt mindent töviről hegyire.

– Menjünk a varázslóhoz! – mondta a katica.

Útközben megküzdöttek a sárkánnyal, a dinóval, sőt még egy alvó egyszarvú mellett is el kellett menniük. Végül eljutottak a varázslóhoz, aki egy csettintéssel visszaváltoztatta a lovat eredeti méretére.

A lovacska boldogan szaladt haza a szüleihez.

Mózes Abigél,
Segesvár

Sajgó Nóra, Tekerőpatak

Egyszer volt egy kis ló. Neve: Foltos. Talált egy madarat, aki beszorult a kő alá.

– Mi van, kis madár?

– Beszorultam a kő alá.

Foltos segített, a kis madár megköszönte, és elrepült:

– Viszlát, Foltos!

Máthé-Farkas Dorka, Marosvásárhely

László-Gergely Helga,
Gyergyó-
szentmiklós

Az Óperenciás-tengeren túl, az üveghegyen is túl, ahol a kurtafarkú malac túr, még azon is túl volt egyszer egy rét. Ezen a réten élt egy pocok. Egy szép napon levelet kapott a lemmingtől: *Átjövök hozzád, holnap érkezem. Szeretettel, a Lemming*

Reggel a pocok korán kelt, az erdőben rügyeket, magvakat és gyümölcsöket szedett. A lemming megérkezett. Hozott a pocoknak egy maréknyi kagylót a Jeges-tengerből. Rágcsáltak, beszélgettek. Reggel elbúcsúzott a két jó barát, és a lemming hazaindult.

Kelemen Ákos, Szováta

Máté Tilda, Kend

Csipike postája

Ákombákom, berkenye, szagos Húsvét reggele... Áldott, vidám Húsvétot kívánok nektek, s ha majd elmúlt, rajzoljatok, írjatok róla.

Várom leveleiteket tavaszi kedvvel és gyöngyvirágos süveggel,

Csipike

● Virágos kedvű gyermekek a kivirágzott almafák körül – Ferencz Gabriella tanító néni gyergyóditrói osztálya is örül a kikeletnek.

Köszönök minden üzenetet, kedves barátaim: **Kelemen Ákos**, Szováta; **Batizán Emma Boglárka**, **Dálya Balázs**, Marosvásárhely; **Erős Emma Írisz** és **Emil**, Nagyvárad; **Kocsis Barbara**, Szalacs; **Gál Panna**, Kovászna; **Csiszár-Dobrai Édua**, Zilah; **Szabó Krisztián Szilamér**, Kolozsvár; **László István Krisztián**, Korond; **Sata Balázs**, Székelyudvarhely; a **kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium Óvodája** és előkészítő A osztálya, a **Hársfaillat Óvoda**, a **Vidám Vona-tocska Óvoda**; a **szatmárnémeti Varázskastély Napközi**; a **nyárádszeredai napközi**; a **marosvásárhelyi L. Rebreanu Iskola II. E**; a **zilahi S. Bărnuțiu Iskola** előkészítő B osztálya; a **kendi II.**; a **kézdiszentkereszti II.**; a **zabolai I. B, II. B**; a **lelei I.**; a **szilágycsehi I. A**; a **segesvári II. B**; a **szalontai előkészítő B**; a **szilágy-somlyói I. osztály**.

● **Czier Bernadett tanító néni** elsősei a **nagykárolyi Kalazanci Szent József Líceumból** nemcsak böngészik, hanem már el is tudják olvasni kedvenc gyermeklapjukat, a Szivárványt.

Minden jó, ha a vége jó! Vágd ki az utolsó Csipike-bélyeget, és ragaszd a lapodra. A csoport, az osztály névsorával együtt küldjétek be nekünk minden gyerek gyűjteményét. Mesefüzetest küldünk ajándékba, melynek címe: Minden jó, ha a vége jó!

• Szilágyi-Székely Melinda tanító néni magyarlapá-di összevont osztálya a Szivárványból kivágott kézi-munkával játszotta el az áprilisi változékony időjárást.

• Közösen nemcsak tanulni, játszani, hanem imádkozni is jobb!

Székely Emőke tanító néni osztálya a székely-udvarhelyi Tamási Áron Gim-náziumban egy világméretű imanapba kapcsolódott be.

• Húsvétra készülődve fény-képezte le kisdíákjait **Szabó Júlia** tordai tanítónő. Alig lehet megszámolni, hányféle ügyes kézimunkát tartanak kezükben.

• **Piski Botond** Szűcs Anikó tanítványa Paptamásiban.

Büszkén mutatja Napsugár-különdíját, amelyet kiváló mese-mondásáért kapott.

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap

RMDSZ
COMMUNITAS
ALAPITVÁNY

Címlap:
POJUM EDITH

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XL. évfolyam, 424. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címen: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Kovács Barbara,
Szalacs

Lestyán Balázs,
Csíkszentgyörgy

Matlák Emma,
Kolozsvár

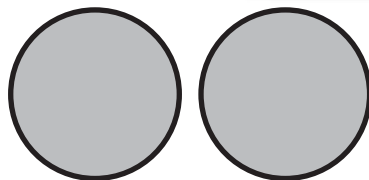
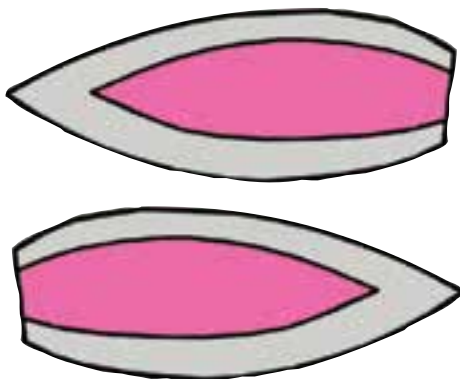
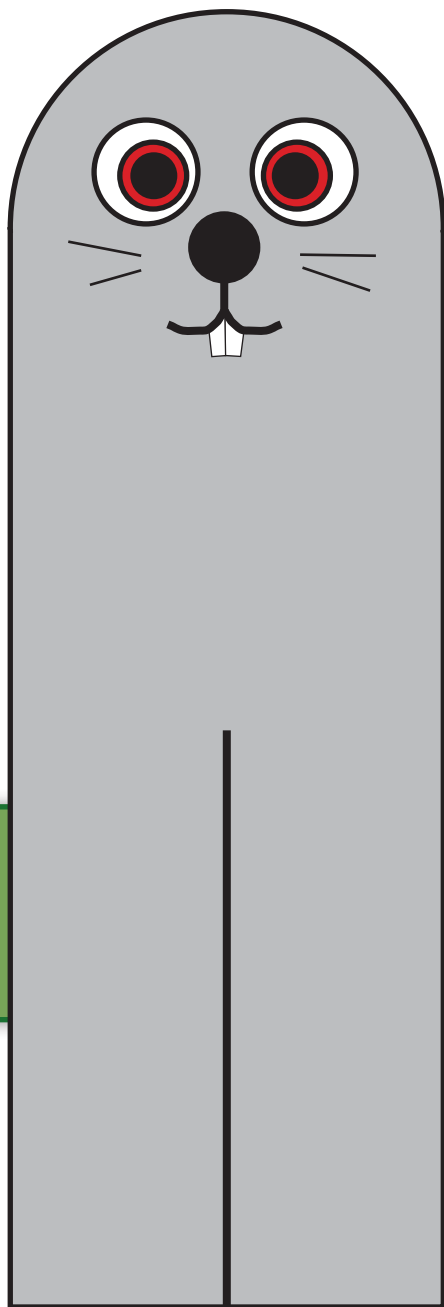
Hunyadi Mátyás,
Magyarlapád

**Szabó Krisztián
Szilamér,**
Kolozsvár

Ára 4 LEJ, 400 FT

Nyargaló nyuszi

Vágd ki a nyuszit, a rajz szerint ragaszd rá a részleteket (a mancsát csak a külső peremén), a lábát ragaszd a törzséhez, és hajtsd egyiket előre, a másikat hátra. A kezébe csúsztathatsz zöld levelet vagy tojást is.

Beküldte **Fándly Enikő** tanító néni
osztálya a **nagyvárad**
D. Cantemir Iskolából.

